

7. FEJEZET

Este a vacsoraasztalnál Laurie Saunders elmesélte a szüleinek, mi történt a két történelemórán. A vacsora alatt Laurie apja az aznapi golf mind a hetvennyolc ütéséről részletesen beszámolt. Amikor éppen nem golfozott, Saunders egy hatalmas félvezetőgyártó cég egyik részlegét vezette. Felesége mindig azt mondta, hogy cseppet sem bánja férje golfmániáját, mert a játék kimossa belőle az összes munkahelyi frusztrációt, és a golfozás alatt ki tudja engedni a vállalatánál felgyülemlett gőzt. És amíg férje jókedvűen jött haza, addig az asszony is boldog volt.

Persze, Laurie is örült apja golfsikereinek, de az igazsághoz tartozik, hogy apja néha halálra untatta az ütésekről és a lyukakról szóló részletes beszámolókkal. A lezserségig nyugodt apjával mindenestre még mindig könnyebben szót értett, mint a mindenért örökösen aggódó anyjával. Pedig édesanyja talán a legintelligensebb nő volt, akit Laurie valaha is ismert. Szinte egyedül irányította a megye női

választóinak szervezetét. Annyira otthonosan mozgott a politika világában, hogy a helyi feltörekvő vagy már hivatalban lévő politikusok rendszeresen kikérték a tanácsait.

Laurie anyja rendkívül szórakoztató lény volt – mindaddig, amíg rendben mentek a dolgok. Örököké tele volt új ötletekkel, amikről órákig lehetett beszélgetni vele. De ha Laurie rossz passzban volt, vagy valami problémája akadt, azt képtelenség volt elrejteni előle. Amikor pedig megpróbálta beavatni anyját egy problémába, akkor aztán nem volt menekvés...

Laurie elsősorban azért kezdett a vacsoránál a Hullámról mesélni, mert már nem bírta volna tovább hallgatni a golfról szóló végtelen beszámolót. Úgy tűnt, hogy édesanyjának is elege van a beszámolóból, az utóbbi negyedórában a körmével egy gyertyafoltot próbált lekaparni az abroszról.

– Szinte hihetetlen volt – mesélte Laurie –, mindenki tisztelgett és a jelmondatokat ismételte. Az biztos, hogy mindenkit magával sodort. Szóval, látszott rajtuk, hogy igazán akarják. Szinte érezni lehetett, ahogy örvénylik körülöttünk az energia...

Saundersné abbahagyta az abrosz kapirgálását és a lányára pillantott: – Nekem ez nem tetszik. Nekem valahogy túl militánsnak hangzik.

– Jaj, anyu! Te mindig a rossz oldaláról fogod meg a dolgokat! Szó sincs ilyesmiről. Ha ott lettél volna, magad is éreztél volna, és értenéd, miről beszélek.

– Az az igazság, hogy nekem minden olyasmi szimpatikus, ami ezeknek a srácoknak a figyelmét egy kicsit is magára vonja – szolt közbe egyetértőleg az apja.

– Hiszen éppen ez történik, anyu! – tette hozzá Laurie. – Még a rossz fiúk is boldogan részt vesznek benne. Emlékszel rá, melyikük Robert Billings? Még ő is végigcsinálta a többiekkel együtt. És két napja senki nem cikizte halálra őt. Na, erre mondd, hogy nem jó!

– De hát nektek történelmet kellene tanulnotok – vitatkozott Saundersné –, nem pedig azt, hogyan váljatok egy csoport részévé!

– Ne feledkezz meg arról, hogy az Egyesült Államokat éppen olyan emberek hozták létre, akik egy csoport tagjai akartak lenni. A zarándokok, az Alapító Atyák is ilyenek voltak. Úgy vélem, hogy Laurie számára is csak hasznos lehet, ha megtanulja, hogy kell együttműködni. Ha például a cégnél a sok belső harc, veszekedés és mellébeszélés helyett nagyobb lenne az együttműködés, akkor a termelés is növekedne, és sokkal jobban néznének ki a mutatóink is.

– Én nem azt mondom, hogy a csapatszellem káros – válaszolta Saundersné –, de közben min-

denkinek meg kell őriznie az egyéniségét! Amikor például az országunk alapítóiról beszéltek, akkor éppen hogy erős akaratú, független emberekről beszéltek!

– Anyu, azt hiszem, nem jól látod – mondta Laurie –, Ross tanár úr csak egy olyan módszert keresett, amivel mindnyájunkat felrázhat egy kicsit. Nehogy azt hidd, hogy eközben nem kell házi feladatokat készítenünk, és a történelemtanulást sem hagytuk abba.

De anyját szemmel láthatóan nem győzte meg.

– Mindez nagyon szépen hangzik, de nem hiszem, hogy igazán a hasznodra válna. Drágám, mi mindig arra neveltünk téged, hogy önálló egyéniség légy!

– Midge – fordult Saunders a feleségéhez –, azt hiszem, túlságosan komolyan veszed ezt a dolgot. Egy kis közösségi szellem igazán ráfér ezekre a srácokra!

– Bizony, anyu! – mondta Laurie mosolyogva. – Hiszen te is mindig azt mondtad, hogy túlteng bennem a függetlenség iránti vágy.

– Drágám – érvelt tovább Saundersné –, sose felejtse el, hogy a népszerű dolgok nem feltétlenül egyenlőek a jó dolgokkal!

– Ugyan már, anyu! – csattant fel bosszúsan, hogy az anyja képtelen az ő szemszögéből nézni a dolgo-

kat. – Nem lehetsz ennyire makacs! Vagy tényleg nem érted az egészszet?

– Midge! Én teljesen biztos vagyok abban, hogy a történelemtanárjuk hajszálpontosan tudja, mit akar elérni – mondta a férje. – Ne csinálj ebből ilyen nagy ügyet!

– Nem gondolod, hogy akár veszélyessé is válhat, ahogy ez a tanár manipulálja a tanítványait? – kérdezett vissza Saundersné.

– Ross tanár úr nem manipulál bennünket! – vágta rá Laurie. – Ő a legjobb tanárunk, és én biztos vagyok benne, hogy tudja, mit csinál, és ami engem illet, biztos vagyok abban, hogy az osztálynak is hasznos lesz. Bár lenne még egy pár tanárunk, aki hasonlóan érdekes órákat tart.

Laurie anyja láthatóan még folytatta volna a vitát, de a férje témát váltott.

– Hol marad ma este David? – kérdezte. – Ma nem jön át?

David majdnem minden este bekopogott, általában a közös tanulás ürügyével, de az idő nagyobbik részében Laurie apukájával elemezték az előző napi sporteseményeket, vagy műszaki újdonságokról beszélgettek. Amint David elhatározta, hogy Laurie apukájához hasonlóan a műszakin tanul tovább, volt is miről beszélgetniük. Ráadásul a maga idejé-

ben Laurie apukája is futballozott. Saundersné egyszer azt mondta a lányának: „Úgy tűnik, hogy ezt a két pasast az isten is egymásnak teremtette”.

Laurie a fejét rázva válaszolt:

– David otthon maradt. A holnapi történelemórára tanul.

– David otthon ül és tanul? – csapta össze a kezét az anyja. – Hát ez tényleg olyasmi, ami miatt már komolyan aggódni kell!

Mivel Ben és Christy Ross egész nap az iskolában dolgoztak, mindent csak a tanítás után tudtak elintézni. A házimunkákat éppúgy megosztották egymás között, mint az egyéb elintéznivalókat. Aznap délután Christy szervizbe vitte a kocsiját, hogy kicseréljék a lyukas kipufogódobot. Így Benre maradt a főzés. De annyira tele volt a feje a történelemóra eseményeivel, hogy nem volt kedve nekiállni a vacsorának, inkább bement egy útjába eső kínai gyorsétterembe és tavaszi tekercset meg szecsuáni csirkét vett rizzsel.

Amikor Christy este hazaért, az étkezőasztalon vacsora helyett ismét egy halom könyvet látott. Ránézett a zsíros barna papírzacskókra és csalódott hangon azt kérdezte:

– Ezt hívod te vacsorának?

– Ne haragudj, Christy – emelte fel fejét a könyvekből Ben. – Annyira belemerültem az osztályban történt dolgokba, és annyit kell készülnöm, hogy nem maradt időm a főzésre.

Christy bólintott. Végül is csak ritkán fordult elő ilyesmi. Amikor rá került a sor, Ben általában jókat főzött, úgyhogy minek veszekedne vele? Inkább nekiállt kicsomagolni a vacsorát.

– Na, és hogy halad a kísérleted, Frankenstein doktor? Ellened fordultak már a teremtményeid?

– Ellenkezőleg – válaszolta Ben a feleségének –, legtöbbjük éppen most alakul át emberi lényvé!

– Nem mondod! – hitetlenkedett Christy.

– Kiderült, hogy egy csomóan egyszerre elkezdtek olvasni az órákra. Olyanok is, akik eddig könyvet se vettek a kezükbe. Néhányan már előreolvastak. Mintha szeretnének felkészülten érkezni az órára.

– Csak nem attól félnek újabban, hogy felkészületlenül ülnek be az óráidra? – gúnyolódott az aszszony.

– Nem erről van szó – válaszolta komolyan Ben –, csak egyszerűen jobbak lettek. Legalábbis ami a magaviseletüket illeti.

– Lehetetlen, hogy ezek ugyanazok a gyerekek, akiket én zenére tanítok – nevetett keserűen a felesége.

– Dehogynem – vágta rá Ben. – Csak arról van szó, hogy jobban szeretik azt, aki dönt helyettük.

– Persze, hiszen azzal megspórol nekik egy csomó erőfeszítést – mondta Christy –, de most már told egy kicsit arrébb a könyveidet, hogy ehessünk végre!

Amikor férje felkelt a székről, Christy azt hitte, hogy majd segít a terítésben, de Ben elkezdett az asztal körül sétálgatni, mélyen a gondolataiba merülve. Christy feje is a Hullámon járt. Valami zavaró felhangot vélt kihallani a beszámolókból. Mintha Ben tanítványai egyszer csak kitűnnének az iskola többi diákja közül.

Amikor asztalhoz ült, meg is kérdezte:

– Meddig akarsz elmenni?

– Nem is tudom – válaszolta Ben. – De azt tudom, hogy nagyon érdekes lenne látni, mi lesz belőle.

– Teljesen kihűl a szecsuáni csirke. Űlj már le! – szólt rá a még mindig gondolataiba merülten mászkáló férjére Christy.

– Be kell vallanom, hogy még engem is megfogott ez az egész – mondta Ben. – Úgy látszik, ragályos a dolog.

– A végén még te leszel a kísérleti nyúl a saját kísérletedben – mondta mosolyogva Christy, de közben nagyon remélte, hogy férje nem veszi észre a szavaiban bujkáló félelmet.